

κης, έβγαине. 'Αλλά και τότε προσπαθούσε να μην απομακρύνεται από το θουνό.

Ως μόνη του τροφή είχε τὰ φρούτα και τὰ αυγά τῶν πουλιῶν, τὰ ὁποῖα εὕρισκε στὶς φωλιές τους. Σὲ μιὰ γωνιά τῆς σπηλιάς του είχε ἕνα παλιὸ τουφέκι, τὸ ὁποῖο εἶχε ἔρῃ ἄλλοτε μέσα στὸ δάσος. "Ἦξερε βέβαια τὴ χρῆσι του γιατί εἶχε δὴ πολλές φορές τοὺς κυνηγοὺς νὰ πυροβολοῦνε και τὰ πουλιά νὰ πέφτουν, ἐν τούτοις δὲν μποροῦσε νὰ τὸ μεταχειριστῆ γιατί δὲν εἶχε οὔτε σκάγια, οὔτε μπαρουτί.

Πάρα πάνω, εἶπαμε ὅτι στὸ Μαρέλ πίστευαν ὅτι εἶχε φύγει ἀπὸ ἐκεῖ και εἶχε καταφύγει ἄλλοῦ. 'Αλλά μιὰ μέρα, δὺο κυνηγοὶ τὸν εἶδαν ξαπλωμένο στὴ χλόη, κοντὰ σὲ μιὰ πηγή. Καθὼς κοιμόταν βαθειά, δὲν τοὺς ἀντελήφθη. 'Αλλά ὅταν πλησίασαν κοντὰ του, τὰ θήματά του στὰ ξερὰ φύλλα τὸν ξύπνησαν. Σηκώθηκε τότε ἀπάνω και μ' ἕνα πῆδημα γίνηκε ἀφαντος μέσα στοὺς θάμνους πρὶν προφτάσουν οἱ κυνηγοὶ νὰ τὸν ἐμποδίσουν.

— Τὸν δυστυχισμένο, πόσο φοβήθηκε! εἶπεν ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς.

— Ναι! Εἶδες τί γρήγορα τὸ ἔβαλε στὰ πόδια; ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

— Τράβηξε κατὰ δῶ!... Φαίνεται πὼς ἔχει τὸ καταφύγιό του στὸ Μαῦρο Λόφο.

— Ναι, ἐκεῖ κρύβεται βέβαια...

— Και κρύβεται πολὺ καλά, γιατί πρὸ τριῶν μηνῶν κανένας ἄλλος δὲν τὸν εἶδε.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ πιαστῆ και δεύτερη φορά.

Οἱ δὺο κυνηγοὶ δὲν προχώρησαν περισσότερο. Οὔτε μποροῦσαν ἄλλωστε νὰ εἰσχωρήσουν μέσα σ' ἀγκάθια πὺ ἀπλωνόντουσαν παντοῦ, προφυλάσσοντας τὴν κατοικία τοῦ ἀνθρώπου τῶν δασῶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Η'

ΜΙΑ ΑΦΟΡΜΗ ΛΥΠΗΣ

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλοι ἤξεραν στὸ Μαρέλ ὅτι ὁ ἀγριάνθρωπος θρῆσκόταν ἀκόμα στὸ δάσος κι' ὅτι κατοικοῦσε σὲ μιὰ σπηλιά τοῦ Μαύρου Λόφου.

— Θὰ ἦμουν περισσότερο εὐχαριστημένος ἀν ἔφευγε, εἶπεν ὁ 'Ιάκωβος Βαγιάν στὴ σύζυγό του.

— Γιατί; τὸν ρώτησε ἐκείνη.

— Γιά τὴν ἡσυχία σου, Αἰκατερίνη, γιατί ἀπὸ τότε πὺ ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἦρθε στὸ σπίτι μας ἀλλάξες πολὺ. Δὲν σοῦ εἶπα ὡς τώρα τίποτε γιατί δὲν ἤθελα νὰ σ' ἀνησυχίσω.

Ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα δὲν ἀπάντησε. "Ἐβγαλε μόνο ἕνα στεναγμὸ πὺ ἔδειχνε ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν γελιόταν.

Και πράγματι εἶχε γίνει πολὺ μελαγχολικὴ ἡ σύζυγος τοῦ 'Ιακώβου Βαγιάν. Ἦταν νευρικὴ και τὰ λόγια τοῦ συζύγου της σχετικῶς με τοὺς κινδύνους πὺ θὰ διέτρεχε ὁ ἀγριάνθρωπος στὸ δάσος, εἶχαν μείνει χαραγμένα βαθειὰ στὸ μυαλό της.

Τὶ αἰσθανόταν, οὔτε κ' ἡ ἴδια δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ προσδιορίσει. "Ἐνα εἶδος μελαγχολίας, μαζί με τύψεις, τὴν εἶχε κυριεύσει και, ὅπως τὸ σαράκι στὸ ξύλο, ἔσκαβε ἀργὰ και ὑπουλα τὴν υγεία της.

"Ἐτσι οὔτε ἡ ἴδια δὲν ἀντελήφθη τὸν ἐρχομὸ τῆς ἀρρώστειας πὺ τῆς ἐκδηλώθηκε μιὰ μέρα ξαφνικά.

— Ἡ Αἰκατερίνη κάτι ἔχει, ἔλεγε συχνὰ μέσα του ὁ 'Ιακώβος Βαγιάν, βλέποντάς τὴν ἀκίνητη και θυσιμένη σὲ σκέψεις. "Αλλά δὲν εἶνε, φαντάζομαι, τίποτε... Θὰ περάσει.

Ὁ δυστυχισμένος δὲν ἀντιλαμβανόταν κι' αὐτὸς τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεώς της.

Ὅταν ἦρθε ὁ χειμῶνας κι' ἄρχισαν νὰ πέφτουν χιόνια, ἡ κατάσταση τῆς Αἰκατερίνης χειροτέρευσε. Τὸ χαμογελὸ τῆς ἔσβυσε ἐντελῶς ἀπὸ τὰ χεῖλη της κ' ἡ μελαγχολία της μεγαλωνε ὀλοένα καθὼς ἀκούγε τὸ βουητὸ τοῦ ἀνέμου πὺ σφύριζε μέσ' ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ὅταν ὁ σύζυγός της δὲν ἦταν στὸ σπίτι, πλησίαζε στὸ παράθυρο κι' ἀπὸ ἐκεῖ, κύτταζε τὸν κάμπο πὺ τὸν σκέπαζε

πυκνὸ τὸ χιόνι. Τότε δυνατὸ ρίγος περνοῦσε ὄλο της τὸ κορμί κι' ἕνας στεναγμὸς ξέφευγε ἀπὸ τὰ στήθη της.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἔλεγε. Τί ν' ἀπόγινε ὁ δυστυχισμένος; Πέθανε τάχα;... Βέβαια, θὰ πέθανε ἀπὸ τὸ κρύο ἢ θὰ τὸν κατασπάραξαν οἱ λύκοι!

Και με τὴν ἰδέα αὐτὴ, ἔτρεμε σύγκορμη κι' ἀπελπίζόταν.

Ὁ 'Ιακώβος Βαγιάν δὲν ἔλεγε πειὰ: «Δὲν εἶνε τίποτε... Θὰ περάσει...» Τρομερὴ ἀνησυχία τὸν εἶχε κυριεύσει τὴν ἡμέρα και μιὰ μέρα, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν γυναῖκα του, ἡ ὁποῖα ἀντιστεκόταν πάντοτε σ' αὐτὸ, κάλεσε ἕνα γιατρό. Μὰ οὔτε κι' αὐτὸς μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τὴν ἀφορμὴ τῆς ἀρρώστειας της. Εἶδε ὅτι ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἔσβυσε σιγά-σιγά, μὰ ὠμολόγησε ὅτι δὲν ἤξερε καμμιά θεραπεία γι' αὐτὴ τὴν ψυχικὴ ἀρρώστεια...

Μεγάλῃ ἀδυναμία συνώδευε τὴν ἀρρώστεια, κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἡ ἀρρωστη προσεβλήθη ἀπὸ γενικὴ παράλυσι πὺ τὴν κάρφωσε στὸ κρεβάτι.

"Ἐκεῖ, κάθε τόσο, τὴν ἔπιανε ἕνα εἶδος τρέλλας. Ταραζόταν τότε σύγκορμη κι' ἀναπηδώντας ἔβγαζε κραυγές ἀγριες, σπαρακτικές.

— Οἱ λύκοι! Οἱ λύκοι! φώναζε. 'Ιακῶβε, τί περιμένεις; Πάρε τὸ τουφέκι σου και σκότωσέ τους ὄλους!... 'Αλλά κάνε γρήγορα!... 'Ακούς, 'Ιακῶβε; 'Ακούς; Οἱ λύκοι ἔρχονται ἀπὸ παντοῦ!... Θεέ μου! Θεέ μου!... Χάθηκε ὁ δυστυχισμένος!... "Ὅλοι ρίχνονται ἀπάνω του!... Τὸν τρῶνε!... Μοιράζονται τὰ ματωμένα μέλη του... Κύττα! Κύττα!... Ὁ πιὸ ἀγριος ἀπὸ τοὺς λύκους ἄρπαξε τὸ κεφάλι του... "Α!...

Τέλος ἡ κρίσις περνοῦσε κι' ἐπακολουθοῦσαν δάκρυα και στεναγμοί.

— Ἡ ἀρρώστεια, ἔλεγε ὁ γιατρός προχώρησε πολὺ κι' ἔχει προσβάλλει ὄλα τὰ ὄργανα... Οὔτε θαῦμα δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ τὴν σώσει...

Ὁ 'Ιακώβος Βαγιάν ἀντελήφθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε πειὰ ἐλπίδα. Περίλυπος ἔβλεπε ὅτι ὁ θάνατος θὰ τὸν χώριζε ἀπ' αὐτὴν πὺ τόσο ἀγαπούσε.

Μιὰ μέρα εἶπε στὴν ὑπηρετρία τους:

— Γερτρούδη, φεύγω... 'Αλλά θὰ ἐπιστρέψω γρήγορα. Φρόντισε νὰ περιποιηθῆς καλὰ τὴν κυρία σου, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας μου.

Πραγματικὰ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ λοχαγὸς ξαναγύρισε, φέρνοντας μαζί του τὴ θετὴ του κόρη, τὴν 'Ιωάννα, ἡ ὁποῖα σπούδαζε ἐσωτερικὴ στὸ παρθεναγωγεῖο τοῦ 'Ἐπινάλ.

Ἡ Αἰκατερίνη ἦταν ἀκόμα χειρότερα ἐκεῖνο τὸ πρῶτ. Ὡστόσο ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίξε και μπῆκε μέσα ὁ λοχαγὸς με τὴ νέα κόρη, γύρισε πρὸς αὐτοὺς τὸ βλέμμα της και ψιθύρισε με σβυσμένη φωνή:

— Εἶνε ἡ 'Ιωάννα, τὸ παιδί μας! Τὴν περίμενα!... 'Απὸ μακριὰ σὰς εἶδα νὰ ἐρχόσαστε μαζί, 'Ιακῶβε!...

— Μαμά! Μαμά! φώναξε ἡ νέα κόρη! πέφτοντας στὸ κρεβάτι τῆς ἀρρωστης.

"Ἐκείνη τὴν ἀγκάλιασε και με τὶς λίγες δυνάμεις πὺ τῆς ἔμεναν ἀκόμα, τὴν ἔσφιξε στὴν καρδιά της.

Ὁ 'Ιακώβος Βαγιάν πλησίασε κι' αὐτὸς, τοῦ κάκου προσπαθώντας νὰ συγκρατῆσῃ τὰ δάκρυά του.

— Σ' εὐχαριστῶ, 'Ιακῶβε! τοῦ εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη. "Ἐκανες καλὰ πὺ τὴν ἔφερες! Ἐγὼ θὰ φύγω, τὸ τέλος μου πλησιάζει... 'Αλλά δὲν θὰ μείνης μόνος, ἡ 'Ιωάννα θὰ μ' ἀντικαταστήσει... Πρὶν πεθάνω ὅμως θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ τὴν υἱοθετῆς, 'Ιακῶβε...

— Ναι, Αἰκατερίνη, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι...

Ἡ ἐτοιμοθάνατη φίλησε στὸ μέτωπο τὴ μικρὴ 'Ιωάννα και με φωνὴ ἀδύνατη ἐπρόσθεσε:

— 'Ιακῶβε, δὲν βλέπω πειὰ... Μήπως ἔσβυσε τὸ φῶς;

Και θγάζοντας ἕνα τελευταῖο στεναγμὸ, ἀπλωσε τὰ χεῖρια της και σωριάστηκε ἀκίνητη στὸ κρεβάτι της...

Εἶχε πεθάνει. Ἡ 'Ιωάννα εἶχε δεχτῆ τὴ στερνὴ της πνοὴ και τὸ στερνὸ της φίλημα.

— "Ω! φώναξε ὁ 'Ιακώβος Βαγιάν.

(Ἐκολουθεῖ)

Ο ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Η ΕΓΩ·Ι·ΣΤΡΙΑ

"Ἡ σὺ ζυγὸς (στὸ... ὑποζυγίό της)... Πές μου, Ζάκ, ἀν πάρουμε αὐτὸν ἐκεῖ τὸν ἀνηφορο, θὰ... κουραστῶ περισσότερο;

Τὴν περίμενα!... 'Απὸ μακριὰ σὰς εἶδα νὰ ἐρχόσαστε μαζί, 'Ιακῶβε!...

— Μαμά! Μαμά! φώναξε ἡ νέα κόρη! πέφτοντας στὸ κρεβάτι τῆς ἀρρωστης.

"Ἐκείνη τὴν ἀγκάλιασε και με τὶς λίγες δυνάμεις πὺ τῆς ἔμεναν ἀκόμα, τὴν ἔσφιξε στὴν καρδιά της.

Ὁ 'Ιακώβος Βαγιάν πλησίασε κι' αὐτὸς, τοῦ κάκου προσπαθώντας νὰ συγκρατῆσῃ τὰ δάκρυά του.

— Σ' εὐχαριστῶ, 'Ιακῶβε! τοῦ εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη. "Ἐκανες καλὰ πὺ τὴν ἔφερες! Ἐγὼ θὰ φύγω, τὸ τέλος μου πλησιάζει... 'Αλλά δὲν θὰ μείνης μόνος, ἡ 'Ιωάννα θὰ μ' ἀντικαταστήσει... Πρὶν πεθάνω ὅμως θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ τὴν υἱοθετῆς, 'Ιακῶβε...

— Ναι, Αἰκατερίνη, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι...

Ἡ ἐτοιμοθάνατη φίλησε στὸ μέτωπο τὴ μικρὴ 'Ιωάννα και με φωνὴ ἀδύνατη ἐπρόσθεσε:

— 'Ιακῶβε, δὲν βλέπω πειὰ... Μήπως ἔσβυσε τὸ φῶς;

Και θγάζοντας ἕνα τελευταῖο στεναγμὸ, ἀπλωσε τὰ χεῖρια της και σωριάστηκε ἀκίνητη στὸ κρεβάτι της...

Εἶχε πεθάνει. Ἡ 'Ιωάννα εἶχε δεχτῆ τὴ στερνὴ της πνοὴ και τὸ στερνὸ της φίλημα.

— "Ω! φώναξε ὁ 'Ιακώβος Βαγιάν.